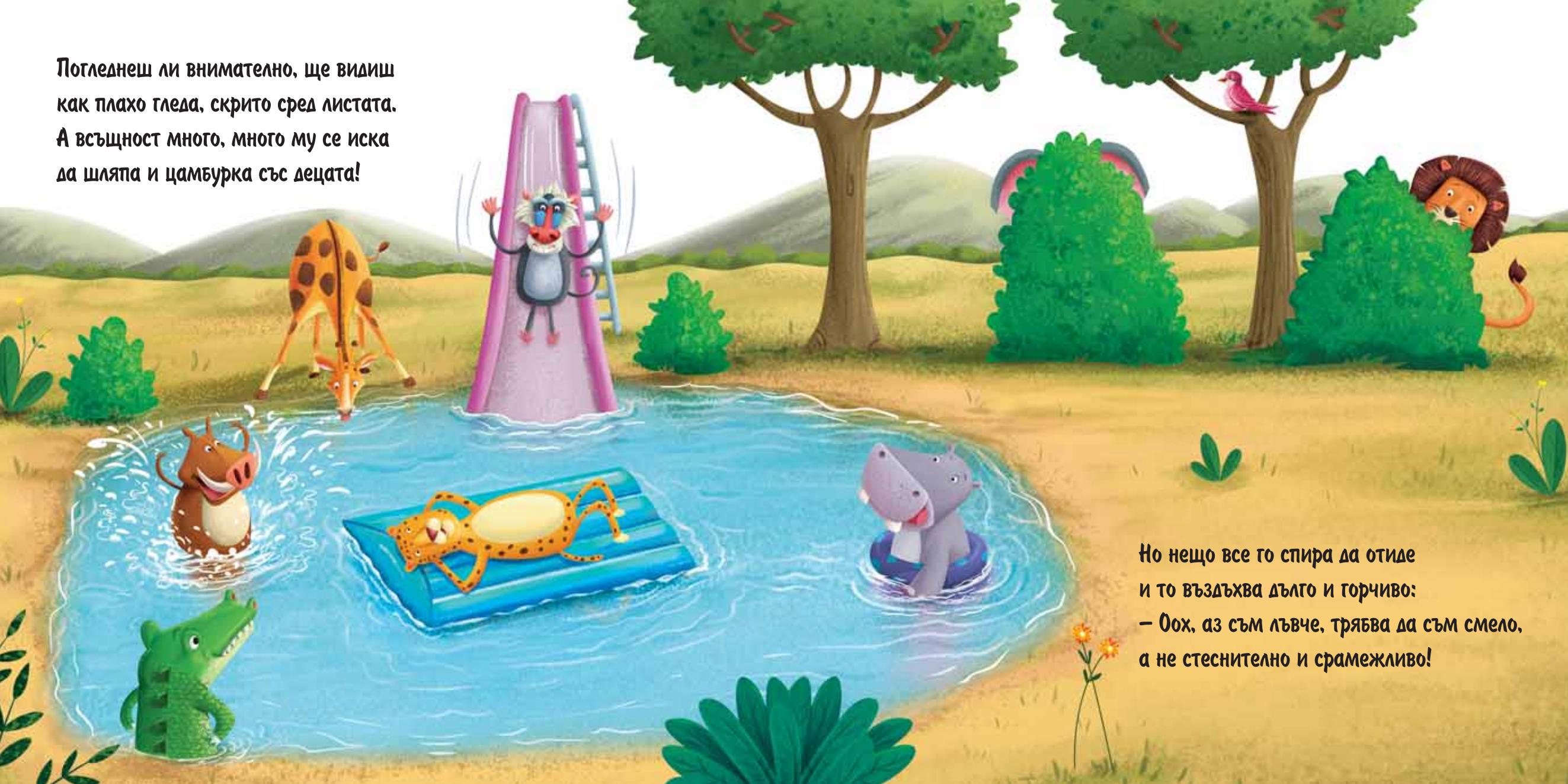

Когато лъвчето си прави къща,
е доста пъргаво и талантливо.
С моливите си също е умело.
Рисува удивително красиво.

Но с лъвовете хич не си прилича.
С какво ли толкова се различава?
С това, че като никой друг от прайда
е срамежливо и се притеснява.

Погледнеш ли внимателно, ще видиш
как плахо гледа, скрито сред листата.
А всъщност много, много му се иска
да шляпа и цамбурка със децата!

Но нещо все го спира да отиде
и то въздъхва дълго и горчиво:
— Ох, аз съм лъвче, трябва да съм смело,
а не стеснително и срамежливо!

Внезапно Лео чува шумулене
от храстчето навлизо. Шшш! Замира!
Едно око го шпионира тайно.
Той също почва да го шпионира.

Подават се уши, глава, хоботче
и някой кихва „Апчиху!” звънливо.

Рояк мухи стреснато излитат.
– Наздраве! – казва лъвчето вежливо.

